

Գրիգոր Զոհրաս

Ոչ ոք

Դաշնակ մըն է հոգիս լեցուն
Նվագներով շատոնց լռած՝
Որ մատիդ ծայրը դիպչելուն
Կը սարսըռա, կերգե հանկարծ:

Երգեր մոռցուկ, երգերս իմ հին,
Խոր քուներնին թողածի պես,
Որ շրփելով գոց աշվընին
Կանցնին կարգով ահա դեմես:

Նախ երգերը օրորոցիս
Որոնցմով մայրս գիս մեծցուց.
Ու խոլ երգերն իմ փողոցիս
Չոր տակավին գիտեմ բերնուց:

Վերջը, սիրո երգերը որ
Կես մը իրավ, կես մը կատակ,
Նետեցի չորս դին ամեն օր,
Ծաղկանց նըման ոտքերու տակ:

Վերջը, վերջը բոլոր գվարթ
Այդ երգերուն, - դադարը մեծ,
Լրոռությունը, գոր մինչև ցարդ

Քենե գատ ո՛չ որ շէ վրդովեր:

1901